

A doslova než jsem se nadál, přišla žádost, abych Václavu Křištofovi souhlas s použitím svého jména pro nové gymnasium, které už je na spadnutí, poslal písemně, ověřený notářem. Byl jsem tenkrát právě v Ottawě, kde jsem žádné notáře neznal, ale šlo vlastně jen o potvrzení autentičnosti podpisu, a to mi za pět dolarů provedl nějaký advokát-notář vedle hotelu.

Netrvalo dlouho, a gymnasium bylo v plném provozu. Při další návštěvě v Praze jsme je se ženou navštívili a mluvili jsme se studenty. Asi po roce přijel do Toronta tehdejší ministr Zeleniec se skupinou filmařů z České televize. Kameraman té skupiny se mi pochlubil, že jeho dcera studuje na „mém“ gymnasiu. No, a jak se vám to gymnasium zdá? zeptal jsem se. Je dobré? Je výborné, pravil ten kameraman. Holku nechali o pololetí propadnout z angličtiny a z češtiny. To mi potvrdilo, že ač jde o soukromý ústav, kde rodiče musí svým dětem platit školné, „moje“ gymnasium ^{je} vysoce kvalitní.

Opět netrvalo dlouho, a byla tu střední škola Tvůrčího psaní. A nakonec, podle starého úsloví že *Finis coronat opus*, je tu Literární Akademie, rovněž s mým jménem v adrese. Vysoká škola humanitního směru, v době, která podle klamného mínění mnohých, přeje pouze přírodním vědám a technice.

Spiritus agens tohoto pozoruhodného úspěchu byl člověk, obdařený talentem ponikatelským a organizátorským, Mgr. Václav Křištof.

Teprve demokracie mu umožnila ten talent pořádně rozvinout, a on se s pohotovostí a odvahou chopil šance, jakou demokracie nabízí.

Takže opakuju: *Finis coronat opus*. Přál bych si, aby republika měla co nejvíc takových lidí, jako je ředitel téhle vysoké školy.

A proto mám z akademické hodnosti, kterou mi tahle vysoká škola dnes udílí,